

Arrest

nr. 308 951 van 26 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X en dier echtgenoot X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die, wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X en dier echtgenoot X, verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2023.

Gelet op het tussenarrest met nummer 288 623 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 mei 2023, waarbij de debatten in onderhavige zaak worden heropend en de zaak verwezen wordt naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 1 februari 2019 als minderjarige begeleid door haar moeder België binnen zonder enig identiteitsdocument. Verzoeksters moeder verzoekt op 20 februari 2019 om internationale bescherming. Dit verzoek om internationale bescherming wordt op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ook in naam van verzoekster als begeleide minderjarige ingediend. Op 8 november 2019 neemt de toenmalige commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

(hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat).

1.2. Op 17 december 2019 dient verzoeksters moeder in naam van verzoekster een verzoek om internationale bescherming in. Op 11 maart 2020 neemt de toenmalige commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Bij arrest met nummer 246 776 van 23 december 2020 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Op 16 februari 2022 dient verzoeksters moeder in naam van verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 11 oktober 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeksters moeder en stiefvader aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je bezit de Iraakse nationaliteit en werd geboren op 14 februari 2010 te Babel. Sinds 2013 is jouw vader vermist. Begin 2016 ben je samen met jouw moeder H(...) A(...) O(...) (CG (...); O.V. (...)) omwille van het heersende sektarisch geweld en de opmars van Islamitische Staat (IS) uit Irak vertrokken. Jullie reisden via Erbil naar Turkije, vanwaar jullie doorreisden naar Griekenland. Je moeder diende daar op 11 mei 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Via relocatie konden jullie vervolgens naar Spanje reizen, waar je moeder op 1 februari 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 24 oktober 2017 werd haar vervolgens in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Omwille van de slechte levensomstandigheden in Spanje koos je moeder er eind januari 2018 voor om via Frankrijk en Luxemburg door te reizen naar Duitsland. Op 27 januari 2018 diende ze daar een verzoek om internationale bescherming in. Op 16 februari 2018 huwde je moeder in Duitsland met je stiefvader M(...) K(...) (CG (...); O.V. (...)), van Marokkaanse nationaliteit. Je moeders verzoek in Duitsland werd afgewezen, waardoor ze besloot door te reizen naar Nederland om daar op 2 juli 2018 opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Nadat haar verzoek ook in Nederland afgewezen werd, reisden jullie naar België, waar je moeder op 20 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd het verzoek van je moeder ook in jouw naam als vergezellende minderjarige ingediend.

Op 14 november 2019 werd door de Commissaris-generaal beslist je moeders verzoek niet-ontvankelijk te verklaren daar ze reeds in een lidstaat van de Europese Unie, i.c. Spanje, de subsidiaire beschermingsstatus had verkregen. Op diezelfde datum kreeg jouw stiefvader een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, aangezien hij er niet in slaagde zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Ze dienden geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) tegen deze beslissingen.

Jouw zus M(...) A(...) O(...) (CG (...); O.V. (...)) werd in Charleroi geboren op 20 november 2019.

Op 17 december 2019 diende je moeder in naam van je zus en jou een verzoek om internationale bescherming in. Tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van jullie verzoek herhaalde je moeder dat je een mentale achterstand hebt en dat er in Spanje geen adequaat onderwijs of medische zorg voor jou ter beschikking was. Bovendien kon ze er geen werk vinden, hetgeen voor huisvestingsproblemen zou zorgen. Ze vreesde dan ook dat jij en je zus er van haar zouden worden afgepakt zolang ze geen geschikt werk en woonst zou vinden. Je moeder wees er op dat je zus nog niet geboren was toen jullie in Spanje verbleven. Ze stelde zich ook de vraag welke rechten je stiefvader zou hebben als jullie naar Spanje zouden terugkeren. Hij en je zus zouden niet naar Marokko terug kunnen keren omwille van de problemen die de vader van je stiefvader daar ondervond.

Op 12 maart 2020 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) je verzoek niet-ontvankelijk. De RvV verwierp dit beroep op 23 december 2020.

Jouw zus L(...) A(...) O(...) (CG (...); O.V. (...)) werd in Charleroi geboren op 15 augustus 2021.

Je verliet België niet. Op 16 februari 2022 werd een tweede verzoek om internationale bescherming in naam van je zus M(...) en jou ingediend. Op diezelfde datum werd ook een eerste verzoek in naam van je zus L(...) ingediend. Je verklaart niet te weten omwille van welke nieuwe elementen jouw tweede verzoek wordt ingediend. Ter staving van je verzoek worden medische attesten voorgelegd waarin wordt verwezen naar je mentale achterstand.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van jouw eerste verzoek om internationale bescherming, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden in jouw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het verleden steunmaatregelen verleend.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in jouw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door jou worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat jouw rechten gerespecteerd worden en je in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in jouw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat jouw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat jouw vorig verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) niet ontvankelijk werd verklaard, omdat in jouw naam geen eigen feiten werden aangehaald die een apart verzoek voor jou rechtvaardigden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verwierp het beroep dat hiertegen werd ingediend. Bijgevolg resten er jou geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot je vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat jou betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat je voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in jouw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat je naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op jouw asielverzoek. Je verklaart immers expliciet niet te weten waarom dit tweede verzoek werd ingediend. Je moeder was aanwezig tijdens je interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en werd nadien ook gehoord in het kader van het tweede verzoek van je zus. Ze maakte geen bijkomende opmerkingen specifiek met betrekking tot jouw huidige verzoek. Ze herhaalde enkel dat je een mentale achterstand hebt.

In de medische attesten die je voorlegt wordt tevens melding gemaakt van je mentale achterstand, iets waarvan reeds in je eerste verzoek melding werd gemaakt door je moeder. In de medische attesten wordt echter geen uitgebreid verslag weergegeven van je precieze mentale toestand, noch van je hieraan verbonden specifieke noden. Dit werpt dan ook geen ander licht op de eerdere beoordeling met betrekking tot jouw asielmotieven.

Gelet op voorgaande, breng je geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat je voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar haar moeder internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggrijving naar haar land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6, § 3, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 13, 15, 17, 18 en 19 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/33/EU), van de artikelen 4 en 20, vijfde lid van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van “de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoekster verwijst naar artikel 57/6, § 3, (eerste lid), 5° van de Vreemdelingenwet en stelt dat dit het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) verplicht om in elk afzonderlijk geval te onderzoeken of de door de verzoeker aangevoerde elementen kunnen worden gelijkgesteld met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van die wet, dan wel met onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Zij zet verder het volgende uiteen:

“De moeder van R(...) heeft op 16 februari 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend.

Deze aanvraag is ingediend omdat R(...) in geval van terugkeer geen verblijfsvergunning of internationale bescherming heeft.

De aan mevrouw A(...) O(...) verleende subsidiaire beschermingsstatus strekt zich niet uit tot haar dochter.

Dit moet door het CGVS worden onderzocht.

Het administratieve dossier van R(...) bevat geen enkele aanwijzing dat zij net als haar moeder in aanmerking zou komen voor de internationale beschermingsstatus.

R(...) beroept zich op een feit dat de indiening van haar verzoek om internationale bescherming in eigen naam en a fortiori een onderzoek ten gronde rechtvaardigt.

Dat dit een schending is van artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de formele motivering, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat het in dit geval passend is verzoeker de mogelijkheid te bieden zich te verdedigen en zijn argumenten voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar voren te brengen.

Om al deze redenen verzoekt verzoeker u zo vriendelijk te willen zijn een kamer van de Raad in beslag te nemen om zijn situatie ab initio te onderzoeken."

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 16 april 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij als bijlage volgende nieuwe elementen worden gevoegd:

- stuk 1: "*Ley 12/2009, de 30 de octubre, reguladora del derecho de asilo y de la protección subsidiaria*", ook beschikbaar op <https://www.boe.es/buscar/act.php?id=BOE-A-2009-17242>;

- stuk 2: "*Country Report: Spain. 2022 update*" van AIDA van 31 december 2022.

De verwerende partij meent dat uit de Spaanse wetgeving blijkt dat de begeleidende ouder in principe een verzoek indient namens de minderjarige en verwijst in dit verband naar artikel 17 (1) van de Spaanse wet 12/2009 van 30 oktober tot regeling van het recht op asiel en subsidiaire bescherming. Zij merkt op dat *in casu* de moeder steeds heeft verklaard dat zij samen met haar dochter, verzoekster in kwestie, Irak is ontvlucht en Spanje is binnen gekomen om er internationale bescherming aan te vragen. Verzoekster, die als begeleide minderjarige de ouder vergezelt op het moment dat deze laatste een verzoek om internationale bescherming indient in Spanje, volgt dan dezelfde procedure als de ouder en de beslissing tot toekenning van internationale bescherming voor deze ouder wordt dan uitgebreid naar het minderjarig kind dat de ouder vergezelt, aldus de verwerende partij. Zij wijst er verder op dat verzoeksters moeder over een verblijfsvergunning beschikt in Spanje op basis van de subsidiaire beschermingsstatus die haar werd toegekend op 24 oktober 2017 en die volgens haar ook geldt voor verzoekster. Tijdens de asielprocedures en in het verzoekschrift worden geen elementen aangehaald die hier een ander licht op werpen, aldus de verwerende partij. Zij merkt nog op dat verzoeken door of namens begeleide minderjarige kinderen in Spanje doorgaans eenzelfde uitkomst kennen als het verzoek van de ouder(s) tenzij er specifieke redenen zijn om het kind om eigen redenen internationale bescherming te verlenen. Dit wordt volgens de verwerende partij bevestigd door de praktijk van een "uitbreiding" of "*extension*" van de verleende internationale bescherming naar bepaalde gezinsleden zoals minderjarige kinderen, zoals zou blijken uit artikel 40 (1) van voormelde Spaanse wet 12/2009 en het gevoegde rapport van AIDA (p. 158-159).

2.2.2. In een aanvullende nota die zij op 19 april 2024 neerlegt overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet betoogt verzoekster, onder verwijzing naar de Spaanse asielwetgeving en passages uit het rapport van AIDA dat wordt gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij, dat de verwerende partij in haar aanvullende nota niet aantoont dat verzoekster en/of haar ouders (*sic*) nog steeds internationale bescherming genieten (in Spanje), dat er geen enkele garantie is dat haar moeder in geval van terugkeer naar Spanje nog de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming zou genieten, aangezien zij reeds vijf jaar in een ander land, namelijk België, verblijft, dat zij in geval van terugkeer geen toegang zou hebben tot huisvesting, onderwijs, gezondheidszorg of enige andere basisdienst die nodig is om een menswaardig bestaan te leiden en, tot slot, dat uit het dossier niet blijkt dat zij of haar ouders (*sic*) in Spanje nog over een geldige verblijfsvergunning beschikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en

48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 13 van het EVRM, van artikel 24 van het Handvest, van de artikelen 13, 15, 17, 18 en 19 van de richtlijn 2013/33/EU en van de artikelen 4 en 20, vijfde lid van de richtlijn 2011/95/EU, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk is omdat zij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en het CGVS evenmin over dergelijke elementen beschikt. De adjunct-commissaris overweegt hierbij dat (i) het CGVS verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk heeft verklaard omdat in haar eigen naam geen eigen feiten werden aangehaald die een apart verzoek voor haar rechtvaardigden en de Raad het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend heeft verworpen, dat (ii) uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op dit verzoek, en dat (iii) de medische attesten die verzoekster voorlegt geen ander licht werpen op de eerdere beoordeling met betrekking tot haar asielmotieven. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of

feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar huidige (tweede) verzoek om internationale bescherming, bij monde van haar moeder, geen bijkomende verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom zij meent internationale bescherming nodig te hebben en slechts herhaalt dat zij een mentale achterstand heeft.

In de bestreden beslissing benadrukt de adjunct-commissaris dat verzoeksters vorige verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard omdat in verzoeksters eigen naam geen eigen feiten werden aangehaald die een apart verzoek voor haar rechtvaardigden en dat deze beoordeling vaststaat, behoudens voor zover er, wat verzoekster betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De adjunct-commissaris stelt vervolgens vast dat verzoekster naar aanleiding van het onderhavige verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht, behalve medische attesten, die geen uitgebreid verslag bevatten van haar precieze mentale toestand, noch van haar hieraan verbonden specifieke noden en bijgevolg geen ander licht werpen op de eerdere beoordeling met betrekking tot haar asielmotieven.

De Raad dient evenwel vast te stellen dat het standpunt dat door de verwerende partij wordt ingenomen in haar aanvullende nota neergelegd op 16 april 2024 en ter terechtzitting, namelijk dat verzoekster zich in Spanje op de beschermingsstatus van haar moeder kan beroepen, aangezien zij als begeleide minderjarige haar moeder vergezelde op het moment dat die in Spanje om internationale bescherming verzocht, zij dezelfde procedure volgde als haar moeder en de beslissing tot toekenning van internationale bescherming aan haar moeder naar haar wordt uitgebreid, afwijkt van de argumentatie in de beslissing van 11 maart 2020 aangaande verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming. Daarin wordt immers geenszins verwezen naar een vermeende uitbreiding van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters moeder naar verzoekster, doch wel naar artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU en de daaruit voortvloeiende verplichting voor de lidstaten om te waarborgen dat bepaalde gezinsleden van een persoon die internationale bescherming geniet, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. De toenmalige commissaris-generaal was van oordeel dat verzoeksters moeder zich, wat betreft verzoeksters status of verblijfsregeling, alsook die van haar zus en stiefvader, in geval van een terugkeer naar Spanje, dient te beroepen op de geëigende procedures die haar naar Spaans recht ter beschikking staan, en eventuele kritieken die ze daaromtrent heeft aldaar te doen gelden. Daarmee gaf de toenmalige commissaris-generaal aldus in zijn beslissing aangaande verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming impliciet te kennen dat verzoekster niet onder het beschermingsstatuut van haar moeder valt of kan genieten van een automatische uitbreiding daarvan, in tegenstelling tot wat thans in haar aanvullende nota en ter terechtzitting door de verwerende partij wordt voorgehouden.

Verzoekster merkt in haar verzoekschrift terecht op dat het administratief dossier geen enkele aanwijzing bevat dat zij net als haar moeder in aanmerking zou komen voor een internationale beschermingsstatus in Spanje. Uit geen enkel stuk aanwezig in het administratief dossier of, bij uitbreiding, het rechtsplegingsdossier kan blijken dat verzoekster over een internationale beschermingsstatus beschikt in

Spanje. Dit blijkt evenmin uit de verklaringen van verzoeksters moeder. Toen verzoeksters moeder tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van verzoeksters eerste verzoek werd gevraagd of het beschermingsstatuut dat zij in Spanje kreeg ook gold voor haar dochter, verzoekster *in casu*, antwoordde zij als volgt: “Ik weet niet, ze hebben gezegd dat op mijn naam was, naam dochter staat er niet op, jullie hebben ook dat origineel papier.” (administratief dossier, stuk 7, vorig verzoek verzoekster, stuk 4, ‘CGVS’, notities van het persoonlijk onderhoud van 3 maart 2020, p. 5). Waar niet wordt betwist dat verzoekster haar land van herkomst samen met haar moeder heeft verlaten en zij ook samen Spanje zijn binnen gekomen, kan nergens uit blijken dat het verzoek om internationale bescherming dat vervolgens door verzoeksters moeder in Spanje werd ingediend ook namens verzoekster als begeleide minderjarige werd ingediend, noch dat de daaropvolgende beslissing tot toekenning van internationale bescherming aan verzoeksters moeder werd uitgebreid naar verzoekster. Dit kan althans niet zonder meer worden afgeleid uit de artikels van de Spaanse wet waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, nog daargelaten de vaststelling dat geen voor eensluidend verklaarde vertaling van de relevante artikels wordt gevoegd. Ook de landeninformatie van AIDA die de verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt biedt op dit punt geen verheldering. Dat verzoeken door of namens begeleide minderjarige kinderen in Spanje doorgaans eenzelfde uitkomst kennen als het verzoek van de ouder(s), zoals de verwerende partij in haar aanvullende nota betoogt, kan naar het oordeel van de Raad *in casu* niet volstaan om aan te nemen dat verzoekster in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kreeg op dezelfde gronden als haar moeder.

De vraag of verzoeksters moeder op heden nog steeds internationale bescherming en een verblijfsrecht geniet in Spanje is in de huidige stand van zaken niet relevant, in de mate dat op basis van de beschikbare gegevens niet vaststaat dat verzoekster initieel als begeleidende minderjarige samen met haar moeder subsidiaire bescherming kreeg toegekend in Spanje noch dat de aldaar aan haar moeder verleende beschermingsstatus automatisch werd uitgebreid tot verzoekster als minderjarig kind.

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek, kan de Raad het beschermingsverzoek van verzoekster niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Rekening houdend met wat voorafgaat alsook met het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 39/76, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 oktober 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT